Overweging WoCo 16 februari 2025 - Zesde zondag door het jaar

Lezingen: Jeremia 17,5-8
Psalm 1
Lucas 6, 17.20-26

Thema: Mensen van het goede gezegende leven…

In de evangelielezing uit Lucas horen we de bekende zaligsprekingen, zoals ook Mattheus die schreef in de Bergrede. Een veel gelezen en hoog gewaardeerde tekst. Alle zaligsprekingen beginnen met bijna dezelfde woorden:

gelukkig, **welzalig**, **gezegend** – afhankelijk van de gekozen bijbelvertaling.

Het woord **gezegend** heeft een warme en bijna barmhartige klank, en ook hier in Andreas sluiten we onze vieringen altijd af met een zegenbede. Een zegen van God om ons staande te houden in een drukke en chaotische tijd, en om ons gedragen te weten door iets dat veel groter is dan onszelf.

Gezegend zijn zij die niet hongeren naar meer veiligheid voor zichzelf, maar naar gerechtigheid **voor allen**; zij die volop **meeleven**, en niet bang zijn om gewond te raken; zij die weten dat ze het leven niet zomaar naar hun hand kunnen zetten, maar dat ze alleen in relatie tot God èn tot hun medemensen tot hun recht zullen komen.

Kerken zijn gemeenschappen van mensen die samenkomen omdat ze zich door God geroepen weten om in hoop, geloof en liefde bijeen te zijn. In de kerk wordt de Schrift gelezen en de Bijbel vertelt een verhaal van hoop. Je wordt er steeds opnieuw uitgenodigd om je op het goede voor **alles en allen** te richten, ook al weet je dat je ook fouten maakt. **In de kerk klinkt het visioen van het goede leven.** Te midden van de diepste nood viert de kerk verzoening en opstanding. Dat geeft het leven van kerkgangers moed en richting. God ziet het geheel en is met ons onderweg naar het goede voor alle mensen.

Het verhaal van recht, verzoening en eenheid kan tegenwicht bieden aan zoveel andere verhalen die een mens in de greep kunnen krijgen. Het biedt tegenwicht aan al die succesverhalen in de samenleving van mensen die het goede uitsluitend aan zichzelf toeschrijven. Het biedt tegenwicht aan al die verhalen

die je ronduit somber zouden kunnen maken. Onverschilligheid voor of uitzichtloosheid door de klimaatcrisis kunnen ons moedeloos maken. Juist in de diepste nood is dat wat de kerk te bieden heeft van onschatbare waarde. In de kerk weten we van de gebrokenheid. We weten juist in de gebrokenheid dat we telkens opnieuw geroepen zijn om ons te richten op verzoening, met de schepping en met elkaar.

We gaan weer even terug naar de tekst uit Jeremia en psalm 1 waar we gelezen hebben over een boom als metafoor voor een mens met een stevige basis, met wortels stevig in de vaste grond. Zo kun je anderen, je medemensen, veel bieden.

Een boom als een plek waar vogels veilig kunnen nestelen, en waar een vermoeide ziel in de schaduw van de bladeren op adem kan komen.

Even een knipoog naar onze eigen tijd, nu ja, we schrijven 1960….. De meesten van u herinneren zich dit liedje nog wel.

Rudi Carrell zong het:

Wat een geluk dat ik een stukje van de wereld ben
Dat ik de wijsjes van de sijsjes en de merels ken
En dat ik mee mag doen met al wat leeft
En mee mag ademen met al wat adem heeft

Wat een zegen om een stukje van de kerk, van **deze** kerk te zijn. Soms in alle gebrokenheid. We kunnen vieren dat we gezegende mensen zijn. Mensen van het goede leven. Gezegende mensen die anderen tot zegen kunnen zijn.

Zo moge het zijn.